

Дѣтето се успокои. Доброто нѣщо всѣкога се аресва на всички. Козета не познаваше този човѣкъ, нито знаеше, отдѣ е, какъвъ е. Кждѣ той отива? Кждѣ води чуждото дѣте? Козета това не питаше. Тя видѣ прѣдъ себе си човѣкъ, който ѝ направи много голѣмо добро, който ѝ купи кукла, избави я отъ зли ханджии, облѣче я въ нови и чисти дрешки, нахрани я, стопли я и я остави да спи чакъ докато огрѣе слънцето. За нея този непознатъ, този чуждъ човѣкъ се показва сжщинска майка, покровитель, доброжелатель. И тя страшно го обикна. Сърдцето ѝ казваше, че ще слуша тоя човѣкъ и ще изпълнява всичкитѣ му поржчки.

— Да помета ли? запита тя стареца.

— Поиграй си, рече непознатиятъ.

Тя не похвана никаква работа цѣлъ день. Други шетаха вмѣсто нея. Това много ѝ се хареса и тя безгрижно зе да играе съ куклата си. Отъ своя страна и непознатиятъ човѣкъ обикна дѣтето. Той усѣщаше голѣма радостъ, че може да помогне на едно сираче, да го отърве отъ гладъ, студъ, бой, хули и разни други злини. Дѣтето му стана другарче, малко, весело другарче, което го разсмива съ глупоститѣ си, съ запитванията си, съ игритѣ и пѣснитѣ си. Съ една дума, Козета и непознатиятъ се обикнаха като баща и дъщеря. Бащата бѣ на повече отъ 50 години, а дъщерята на 8. Като не знаеше дълго врѣме, какъ да го нарича, тя му думаше ту господине, ту чичо. Най-сетнѣ тя се рѣши да му дума татко. И тъй, непознатиятъ този човѣкъ, незнайниятъ чужденецъ стана за Козета „татко“.

Като се мина нѣколко врѣме, непознатиятъ почна да учи Козета да чете и пише.